

20. března 2012 — R+C 3365

*„Přírodu lze přirovnat k tělu oné nesmírné bytosti,
již nazýváme ‚Bohem‘
a již považujeme za nekonečnou a věčnou.
Proto přináší Božskou myšlenku.“*

François Jollivet-Castelot (1874–1937)
Spisovatel a alchymista

Rosekruciánská prosba za spirituální ekologii

Jak všichni víme, naše planeta je v nebezpečí: trpí různými druhy znečištění, její ekosystémy jsou ohroženy, mnoho druhů rostlin a živočichů zmizelo nebo jim vyhynutí hrozí, klima se otepluje, což vede k obavám ze zvýšení hladin moří a oceánů, atd. Je již uznávanou skutečností, že za tento stav je převážně zodpovědné lidstvo. Nebudou-li učiněny krátkodobé kroky v celosvětovém měřítku, problémy postihující Zemi se budou vyskytovat častěji a s větší silou, a proto i lidstvo samo bude ohroženo. Ze čtyř říší přírody je ta naše nejkřehčí a nejzranitelnější, protože její přežití závisí na třech ostatních. Jejich poškozováním odsuzujeme sebe sama k utrpení a dokonce, podle nejhoršího možného scénáře, k částečnému nebo úplnému zmizení.

Země není jen naším životním prostředím. Je zároveň rámcem našeho spirituálního vývoje, protože je místem, jež bylo lidstvu předáno, aby zde postupně nabylo povědomí o svém božském původu a našlo vnitřní naplnění. Je to tedy chrám, sdílený všemi inkarnovanými dušemi naší planety. Z tohoto pohledu jsou tedy Země a lidstvo součástmi Božského plánu, který přesahuje hmotný svět a proměnlivost života. Kdyby si toho všechny lidské bytosti byly vědomy, nejen že by prokazovaly větší ohledy k prostředí, ale zároveň by udržovaly bratrštější vztahy s ostatními. Tíhli by také k duchovnímu hledání a ptali by se sebe sama na hlubší význam existence. Tím by trojice Bůh-Příroda-Člověk nabyla svého plného významu a své plné důležitosti.

Z rosekruciánského hlediska je příroda nejnádhernejším z chrámů. Samozřejmě, všechny chrámy vybudované lidmi byly vytvořeny za účelem uctívání bohů či Boha, v něž věřili a jimž se v daném období svého vývoje klaněli. Pokud jde o naši planetu, je ztělesněním božských zákonů ve smyslu zákonů přírodních, vesmírných a spirituálních. Každý z nás by měl uznat, že tyto zákony působí inteligentně a jednat moudře ve všech královstvích. Ve skutečnosti každý dostatečně citlivý a inteligentní jedinec ochotně připouští, že příroda je to úplně nejkrásnější, v estetickém i filosofickém slova smyslu. Jako taková spojuje všechna myslitelná umění, až do stavu vyvolávajícího v lidském vědomí ty nejušlechtlejší emoce. To vysvětluje, proč i ateista má sklon ke „zbožňování“ přírody.

Na počátku 21. století a 3. tisíciletí, v čase, kdy je naše planeta a v důsledku toho přežití lidstva vážně ohrožena, věříme, že je nezbytné volat po spirituální ekologii, a to touto výzvou:

- Mějme na paměti, že Země, na níž žijeme, existuje po více než čtyři miliardy let, a že lidstvo, tak, jak je známe, se zde objevilo teprve před třemi milióny lety, a že ji uvrhlo v nebezpečí za méně než jedno století.
- Mějme na paměti, že dvě třetiny naší planety pokrývají moře a oceány a že i naše vlastní těla se skládají ze 75 % z vody, a že bez vody nemůžeme přežít.
- Mějme na paměti, že lesy jsou plícemi Země, že vyrábějí kyslík, který dýcháme a že bez nich by nebylo atmosféry, a tudíž ani života.
- Mějme na paměti, že zvířata obývala naši planetu o milióny let dříve, než se objevil člověk, že přežití lidstva závisí na nich a že jsou to inteligentní a citlivé bytosti.
- Mějme na paměti, že všechny říše přírody jsou na sobě navzájem závislé a není mezi nimi ani prostor, ani hranice, a že každá z nich, v různé úrovni a v různé formě je obdařena vědomím.
- Mějme na paměti, že Země je obklopena elektromagnetickou aurou vyplývající z jejich vlastních přírodních zdrojů energie, a že tato aura, v kombinaci s atmosférou, přispívá k životu.
- Mějme na paměti, že existence naší planety není věcí náhody, ani pouhou souhrou času a prostoru, ale že je součástí plánu vymyšleného a uvedeného do chodu Universální inteligencí, kterou nazýváme „Bůh“.
- Mějme na paměti, že Země není pouze planetou umožňující lidem existenci, ale zároveň prostředím, v němž se jejich duše mohou inkarnovat, za účelem naplnění jejich duchovního vývoje až k jeho zdárnému konci.
- Mějme na paměti, že naše planeta je mistrovským dílem Stvoření a že, ač není ve vesmíru zcela jedinečná, je přesto vzácností, a že pro lidstvo je značnou výsadou moci zde žít.
- Mějme na paměti, že Země nám nepatří, že je zde, abychom na ní prožili své životy a že představuje nejvzácnější dědictví, jež máme předat budoucím generacím.
- Mějme na paměti, že na naši planetu nemáme žádná práva, pouze závazek vážit si jí, uchovávat ji a chránit ji. Jedním slovem, milovat ji.

Mějme toto vše na paměti, připomínejme to našim dětem a osvojme si následující výrok:

„Terra humanitasque una sunt.“
(Země a lidstvo jedno jsou.)